

POSTANOWIENIE

Dnia 10 listopada 2010 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Małgorzata Wrębiakowska-Marzec

w sprawie z powództwa Marii N.

przeciwko Gminie R.

o odszkodowanie,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 10 listopada 2010 r.,

skargi kasacyjnej powódki od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i

Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 10 lutego 2010 r.,

I. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania

II. zasądza od Marii N. na rzecz Urzędu Gminy w R. kwotę 900 (dziewięćset) zł tytułem kosztów wywołanych wniesieniem skargi kasacyjnej.

Uzasadnienie

Wyrokiem z dnia 10 lutego 2010 r. Sąd Okręgowy oddalił apelację Marii N. od wyroku z dnia 3 grudnia 2009 r. Sądu Rejonowego, którym oddalono jej powództwo przeciwko Urzędowi Gminy w R. o odszkodowanie z tytułu mobbingu.

W skardze kasacyjnej od powyższego wyroku powódka zarzuciła naruszenie prawa materialnego, tj.: 1) art. 18^{3a} § 1 k.p., 18^{3b} § 1 pkt 2 k.p. oraz art. 18^{3d} § 1 k.p., przez oddalenie powództwa o odszkodowanie mimo ustaleń, iż powódka otrzymała na przestrzeni lat 2007 i 2008 niższe podwyżki niż kierownictwo pozwanego Urzędu oraz ogół pracowników; 2) art. 6 k.c., przez przyjęcie, że

pozwany Urząd wykazał, iż dokonane zróżnicowanie podwyżek miało uzasadnienie w przebiegu pracy poszczególnych pracowników na przestrzeni lat 2007 i 2008; 3) art. 481 § 1 k.c., przez nie zasądzenie na rzecz powódki ustawowych odsetek w kwocie 650,96 zł za opóźnienie w wypłacie odprawy emerytalnej; 4) art. 354 § 2 k.c., przez przyjęcie, że złożone przez powódkę dokumenty o przyznaniu emerytury nie dawały podstawy do wypłaty odprawy emerytalnej, co - zdaniem Sądu - świadczy o braku współpracy powódki z pozwanym w zakresie wykonania zobowiązania; 5) art. 252 k.p.c., przez przyjęcie, iż wszystkie pisma sporządzone przez pozwaną mają walor dokumentu urzędowego.

Wskazując na powyższe zarzuty skarżąca wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku i orzeczenie co do istoty sprawy, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego orzeczenia w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi drugiej instancji.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania uzasadniony został - z powołaniem się na art. 398⁹ § 1 pkt 2 i 4 k.p.c. - stwierdzeniem, że „rozpoznanie skargi kasacyjnej ma istotne znaczenie dla kształtowania kryteriów oceny równego traktowania pracowników w zakresie wynagrodzenia, bowiem w chwili obecnej panuje znaczna dowolność w ich stosowaniu i dowolność ich interpretacji; istotne znaczenie ma też ustalenie wzajemnego stosunku stosowanych kryteriów i ważności lub nadrzędności jednych na drugimi; w szczególności z punktu widzenia pracowników precyzyjne ustalenia tych kryteriów da możliwość szybkiego zorientowania co do występowania dyskryminacji płacowej”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Stosownie do art. 398⁴ § 1 k.p.c. skarga kasacyjna powinna zawierać oznaczenie zaskarżonego orzeczenia (pkt 1), przytoczenie podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienie (pkt 2), wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania i jego uzasadnienie (pkt 3) oraz wniosek o uchylenie lub zmianę orzeczenia (pkt 4). Przepis art. 398⁴ § 1 pkt 3 k.p.c. wymaga więc, aby wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej stanowił odrębny element pisma niezależny od przytoczenia podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia. Uzasadnienie wniosku natomiast powinno nawiązywać do przesłanek przyjęcia skargi do rozpoznania określonych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. Zgodnie z tym przepisem Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do

rozpoznania, jeżeli: 1) w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, 2) istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, 3) zachodzi nieważność postępowania lub 4) skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Spełnienie wymagania z art. 398⁴ § 1 pkt 3 k.p.c. powinno zatem przybrać formę wyodrębnionego wyводу prawnego, w którym skarżący wskaże, jakie występujące w sprawie okoliczności pozwalają na uwzględnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania i jednocześnie uzasadni, dlaczego odpowiadają one ustawowemu katalogowi przesłanek.

Uzasadnienie wniosku o przyjęcie niniejszej skargi kasacyjnej do rozpoznania nie spełnia powyższych wymagań już tylko dlatego, że skarżąca, poprzestając jedynie na odwołaniu się do przesłanek określonych w art. 398⁹ § 1 pkt 2 i 4 k.p.c. (potrzeba wykładni przepisów prawnych oraz oczywista zasadność skargi kasacyjnej), nie tylko, że nie przedstawia jakiegokolwiek wyводу prawnego dla wykazania ich istnienia, ale nawet nie wskazuje przepisu prawa wymagającego interpretacji Sądu Najwyższego, lub którego obraza przez Sąd drugiej instancji jest tego rodzaju, że w sposób oczywisty (*prima facie*) stanowi o zasadności skargi kasacyjnej. Należy mieć na względzie, że Sąd Najwyższy nie tylko nie jest obowiązany, ale także uprawniony do domyślania się, o którą normę skarżącemu chodzi i wyręczenia go w formułowaniu i wykazywaniu istnienia przesłanek uzasadniających przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Z powyższych względów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c.